

Žalobce sklouzl na chodníku před domem žalovaného a poranil se. Žalobě na náhradu škody bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v názoru odvolacího soudu, že dovolatel jest přímo zodpověden za následky žalobcova úrazu proto, že byl právoplatným rozsudkem trestního soudu odsouzen pro přestupek proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák., a že civilní soud je tímto rozsudkem vázán podle § 268 c. ř. s. Ve skutečnosti je tu jen záznam o rozsudku, který prý nemůže býti považován za odsuzující trestní nález ve smyslu § 268 c. ř. s., neboť prý v trestním řízení před okresními soudy se otázka viny přesně nezkoumá v případech, které končí záznamem o rozsudku. Jde prý jenom o paušalování trestu. Tento názor jest naprosto nesprávný. Podle § 268 c. ř. s. jest soud vázán obsahem právoplatného odsuzujícího nálezu trestního soudu, závisí-li rozhodnutí na důkazu a připočtení trestného činu. O takový případ tu jde. Proti žalovanému bylo podáno trestní oznámení, že před jeho domem v B. uklouzl žalobce na dostatečně neočištěném a pískem neposypaném chodníku a stěžoval si na bolesti. Trestní řízení proti němu skončilo právoplatným odsuzujícím rozsudkem, o němž byl podle předpisu § 458 druhý odstavec tr. ř. sepsán záznam. Je tu tedy právoplatný odsuzující nález trestního soudu pro přestupek podle § 431 tr. zák., spáchaný tak, jak bylo vylíčeno v trestním oznámení. V tomto sporu jde o otázku, zda žalovaný jest zodpověden za škodu, jež vznikla z tohoto trestného činu. Důkaz o vině a o připočitatelnosti, spočívající v zanedbání řádného očištění a posypání chodníku, jest podán oním rozsudkem. Čin, zakládající povinnost k náhradě škody, jest zjištěn trestním odsuzujícím nálezem a civilní soud je na tento nález vázán. Nesmí dále otázku viny žalovaného zkoumati. Je tudíž výtká nesprávného právního posouzení věci bezdůvodná.

Čís. 10871.

Ustanovení čl. 349 obch. zák. vztahuje se i na žaloby o přiměřené snížení úplaty nebo na opravu nebo na doplnění toho, co schází, i na žaloby za zaviněnou škodu.

Promlčecí lhůta čl. 349 obch. zák. se neprodlužuje tím, že byl opověděn předurčující spor.

(Rozh. ze dne 13. června 1931, Rv I 876/30.)

Žalobce koupil roku 1926 od žalované firmy stroj, jež prodal ihned dále firmě F. Firma F. domáhala se pak na žalobci zaplacení peněžité sumy, ježto dodaný stroj byl vadný. Spor tento, jež opověděl žalované firmě, žalobce prosoudil. Žalobou, zadanou na soudě roku 1928, domá-

hal se žalobce na žalované firmě zaplacení toho, co byl nucen zaplatiti firmě F., i útrat, jež mu vzešly sporem s firmou F. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalobce tvrdí, že žaloval nejen ze správy, nýbrž i z důvodu náhrady škody. V tom směru jest však poukázati k tomu, že žalobce žaluje jen z důvodu, že stroj dodaný žalovanou stranou neměl smluvené vlastnosti, a jest proto lhostejno, zda označuje žalobce žalobu jako žalobu ze správy či jako žalobu z náhrady škody, ana jediným podkladem těchto nároků jest okolnost, že dodaný obráběcí stroj neměl smluvené vlastnosti. Jde tudíž jen o nárok ze správy, jak k tomu správně poukázal první soud, neboť podle žalobcovu přednesu dodala žalovaná strana stroj, který neměl slíbené a ujednané vlastnosti, jde tudíž o žalobu z vadnosti stroje a čl. 349 obch. zák., jednající o žalobách z vad zboží, nerozeznává, čeho se jimi žalobce domáhá, zda zrušení smlouvy, či přiměřené slevy či náhrady škody. Patří tedy tato žaloba k žalobám podle čl. 349 obch. zák. a promlčuje se proto uplynutím šesti měsíců od odevzdání zboží. Odevzdání zboží se stalo, jak zjištěno, dne 28. července 1926, žaloba, o niž tu jde, byla podána teprve dne 20. července 1928, tedy uplynula lhůta skoro dvou let od dodání zboží a jest proto dle čl. 349 obch. zák. žaloba tato promlčena. Jde jen o to, zda posunut byl počátek tohoto promlčení tím, že žalobce žalované straně opověděl spor, který měl s firmou F. právě o stroj, o který jde v tomto sporu. V tomto směru nelze přisvědčiti žalobcovu názoru, že opověděním sporu byla promlčecí lhůta přerušena, uváží-li se, že zákon v čl. 349 obch. zák. výslovně mluví o žalobách, z čehož následuje, že zákon předpokládá žalobu podanou proti prodávateli, již jediné přerušeno býti může promlčení, a opovězení sporu nemůže nahraditi žalobu. Okolnost, že se žalovaná strana nesúčastnila sporu žalobce s firmou F. jest pro posouzení včasnosti žaloby nerozhodná, neboť žalovaná strana neměla podle zákona povinnost vstoupiti do sporu žalobce s firmou F., a nelze také tuto povinnost odvoditi z § 931 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nižší soudy dolíčily v podstatě správně, že jde v souzeném sporu o žalobu kupitele na prodávatele pro vady, založenou na ustanovení čl. 349 obch. zák., a že žaloba ta jest promlčena pro uplynutí šestiměsíční lhůty tam určené. Správnost tohoto závěru nemůže vyvrátiti ani okolnost žalobcem zdůrazňovaná, že nejde o žalobu ze správy, nýbrž že jde o žalobu o náhradu škody. I nárok na náhradu škody odvozuje žalobce z vadnosti dodaného zboží. Ustanovení čl. 349 obch. zák. nerozeznává mezi jednotlivými možnými nároky, kotvícími v tomto žalobním důvodu, vztahuje se tudíž i na žaloby o přiměřené snížení úplaty nebo na opravu nebo na doplnění toho, co schází, i na žaloby o náhradu zaviněné škody a promlčují se proto i tyto v šesti měsících po dodání zboží. Na povaze žaloby jako žaloby pro vady zboží nemění nic okolnost, že žalovaná prý zneužila příležitosti přímého dodání zboží žalobcovu odběrateli a že přes

dovolatelovy výtky tvrdila o dodaném zboží prý proti pravdě, že odpovídá smluveným podmínkám a že je nutno provést spor s firmou F., aby jí (žalované) zůstala zachována možnost postihu na jejím dodavateli. I tato tvrzení mají původ jen v tvrzené vadnosti dodaného zboží, sahá tudíž i žaloba opřená o ně k témuž právnímu důvodu. Samostatný odchýlný právní důvod žaloby nelze spatřovati v těchto tvrzeních již proto, že, i kdyby byla nepravdivá, nemohou býti pro kupitele vážným důvodem, by si nezachoval a nepřiváděl k platnosti proti smluvníkovi, jenž se provinil proti smluvním povinnostem, bez průtahu ona práva, která zákon dává prodávce na ruku, pokládá-li zboží za vadné. Opominutí této nezbytné obchodní obezřetnosti jde jen na jeho vrub. Mylný je též dovolatelův názor, že se promlčecí lhůta čl. 349 obch. zák. prodloužila, protože žalobce opověděl žalované spor, jež proti němu zahájila firma Karel F. Zákon nepojí nikde a zejména ne v čl. 349 obch. zák. k opovědi předurčujícího sporu následek, že se jí prodlouží promlčecí lhůty k zahájení sporu, pro který opověděný spor jest předurčující. Výklad zákona v tomto smyslu, podle něhož by přerušení lhůty promlčecí mohlo trvati při spletitějších neb z jakýchkoli důvodů vleklých sporech, jež byly opověděny, i několik let, přičil by se zřejmě snaze čl. 349, by promlčecí lhůty pokud možno zkrátil a tak přispěl k brzkému konečnému vypořádání rozepří z vadné dodávky snad vzniklých. Mínil-li žalobce prodloužením promlčecí lhůty její přerušení, nelze mu ani tu dáti za pravdu vzhledem k jasnému doslovu § 1497 obč. zák., jemuž žalobce nevyhověl. Další důvod, z něhož žalobce usuzuje na nutnost přerušení promlčecí lhůty opověděním sporu, že totiž škoda v krátké promlčecí lhůtě často nebude a také v souzeném případě nebyla úplně známa, neobstojí, protože lze obtížím těm vhodně čeliti a hospodářské zájmy na zahájení sporu proti žalobcovu dodateli až po vyřízení sporu proti jeho odběrateli, účelně chrániti použitím §§ 190, 228 a 235 c. ř. s.

Čís. 10872.

Ustanovením třetího odstavce § 35 ex. ř. nejsou dotčeny okolnosti, jež povstaly teprve po podání žaloby podle § 35 ex. ř. Námitky, opřené o tyto nové okolnosti, lze uplatniti i v řízení již zahájeném o žalobě podle § 35 ex. ř., a to rozšířením žaloby za podmínek § 235 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 13. června 1931, Rv I 1082/30.)

Žaloba dlužníka o nepřipustnost exekuce byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d v o l a c í m s o u d e m z t ě c h t o d ů v o d ů: Procesní soud zamítl žalobu i pokud jest založena na námitce, že byla dlužná pohledávka odpůrkyni zaplacená, a odůvodnil to tím, že tato námitka nebyla odvolatelem uplatněna již v žalobě, nýbrž že byla v rozporu s předpisem § 35 ex. ř. vznesena teprve za sporu. Toto stanovisko procesního soudu jest zcela správné a v úplném souhlasu se zákonem. Zákon požaduje i pro žaloby podle § 35 ex. ř., i pro žaloby podle § 36